

D U Š A N K I R Á L Y

Jelení
CINTORÍN

★ SKUTOČNÝ ★
PRÍBEH

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľa

ISBN 978-80-570-1259-7

Obálka, grafická úprava a sadzba Dušan Király

www.jelenicintorin.sk

Jeleni
CINTORÍN

D U Š A N K I R Á L Y

Obsah

SIMULÁTOR A VENUŠA V OKNE	9
DIEVČA Z DROGÉRIE	11
HIGHLANDER	13
ORLY, ROPUCHY A PRÁZDNA ŠKATULKA	14
TRI GRÁCIE	17
ZAKLIATA ZIMNÁ RUŽA	18
ARCHÍV IDELITIEK A PIETA ZA KREDITKOU	21
ŽONGLÉR V SPÁLNI	24
JA V SESTRINEJ BUNDE NA EIFFELOVEJ VEŽI	25
POSLEDNÁ PRAŽENICA	27
MAJÁK NA DNE VRECKA	29
ZRADNÉ VODY MACAJSKÉHO ZÁLIVU	30
DEŇ KEĎ SA ZJAVIL JEŽ	32
RUŽENEC BEZ KRUCIFIXU	33
THUN, MACKO PÚ A POHOTOVOŠŤ	35
MANEKI-NEKO ZA TRI DOLÁRE ŠTASTIE NENOSÍ	37
ANALFABET S RUBIKOVOU KOCKOU	39
OSVIETENIE PRED ZÁVEREČNOU	42
JA, OPICA, TARANTULA A HITLER	43
VAŇOVÁ SEANSA A PODZEMNÉ JAZIERKO V MOJEJ KÚPEĽNI	45
MUŽ ČO SADIL PALMY	47
KOKOT SKURVENÝ A MAKAK Z BUENOS AIRES	48
TRADEMARK	50
TURECKÁ TELENOVELA	51
NÁVRAT MÁRNOTRATNÉHO SYNA	53
ČLOVEK 21. STOROČIA A JEHO MÚZY	55
ŠTYRI DNI, TRI DIAGNÓZY	58
ÚTEK Z AKVÁRIA	60
ZÁZRAČNÁ PILULKA	62
OKIENKO ČÍSLO ŠTYRI	63
PAVÚČÍ BRLOH	65
MESTO DAŽĎA	68
MRAZIVÁ KANADSKÁ NOC A TEPLÉ MLIEKO	71
AMERICKÉ PSYCHO NA KANADSKO - MALAJZIJSKÝ SPÔSOB	73
I AM WORTH IT	76
ZNAK ALEBO PŠENICA	78
JEŽ A MATKA TEREZA V ČIERNO-RUŽOVOM VYDANÍ	80
DREAMJOB	83
AKO SA STAŤ ÚSPEŠNÝM BUSINESSMANOM	85
MUŽ BEZ TVÁRE, ČIERNA VDOVA A PLUŠČENKO PODNIKATEĽ	87

NAHÁČ, BAPTISTICKÝ KOSTOL A MARTA	89
RUSKÁ ROZPRÁVKA	92
MOJA KAMARÁTKA JAŠTERIČKA A LÍSTOK DO ŠANGHAJA	94
DOMOV, SLADKÝ DOMOV	96
BANÁNOVÁ DIETA A TOMÁŠOVE PONOŽKY	98
START LINE	100
TAJNÁ ZÁHRADA	102
MALCOLM IS ASSHOLE	104
BOH ŤA MILUJE	106

WEST END

DVA MATRACE PO INDOCH A LIETAJÚCE TENISKY	109
GABRIELA A SIMONA	111
ŽIVOT JE AKO POHÁR TEQUILY	112
NA DRUHEJ STRANE DÚHY	117
O TCHOROM MLÁĎATI	119
KRÍŽOVÁ CESTA	121
BETLEHEMSKÁ HVIEZDA	123
NARODENINOVÝ VÝSLUCH	126
VYTRIEZVENIE	128
DVADSAŤOSEM KIMOV, ZEMETRASENIE A ŠARKAN	130
NOVOROČNÝ PRÍPITOK	133
VÝPOVEĎ ZA ZÁSLUHY	135
LEŠTIČ POHÁROV	138
RAFAELA, FILIP, PIERRE A ŠŤASTNÝ POHÁR	140
JA VERZUS KÓREJSKÁ MÚMIA	145
VĎAKA TI, LINA	146
ON MY WAY	148
NA POKRAJI SÍL	152
HOLOBRIADOK SO SLONÍM APETÍTOM	154
ŠKOLA ŽIVOTA	156
FUCKING LUCKY BASTARD	157
HORÚČKA SOBOTŇAJŠEJ NOCI	159
TSUNAMI	162
LIFTBOY	163
ZA HRANICOU SVOJICH LIMITOV	165
SPLNENÝ SEN	168
CHLAPEC NA TELEFÓN	169
JA A MOJE DRUHÉ JA	170
POTÁPANIE SA V NOČNOM JAZERE	172
OKNO S LAMPOU	174
ŠEŠŤ DNÍ	177

IND, TALIAN, ČÍŇAN A MEXIČAN	179
DOM HRÔZY	183
PES FILOZOF A STRATENÁ ČAJKA	185
OPERÁCIA MOJŽÍŠ	187

EAST VAN

JA A NISH	190
ČAKANIE NA HAROLDA	191
PLNÝ DOM	193
GALGAN V ŽENSKOM TELE	195
PRVÉ RANDE	197
DEMOLÁTOR	199
V PODZEMÍ	202
CUDZINEC	205
DIEVČA Z PARKU	207
SOMALČAN VERZUS BIG MIKE	209
NOČNÝ KÚPEL	211
SLÁVNOSTNÁ PONOŽKA A MARTINA	213
NAJDLHŠIA NOC	214
KONIEC HRY	216
CHORVÁTKINE SLZY	218
S HOLÝM ZADKOM NA ÚTEKU	219
KARIÉRA NA UNIVERZITE	220
BEZĎÁK, TRASORÍTKA A ŽABA S DIEROU NA ZADKU	222
RAŠELINA, BASKETBAL A ŠIŠKY	223
KROKODÍL DUNDEE	225
PRECHÁDZKA RUŽOVÝM SADOM	227
VO VYHNANSTVE NA OSTROVE BURINY	228
TURKYŇA S PLAMIENKAMI V OČIACH	229
NYMFA V ZÁHONE	230
HLADNÝ CESTOVATEL	232
ZLOVESTNÉ MRAKY NA HORIZONTE	234
TRI NANUKY NA VEČERU	236
O SPERMOBANKÁCH, BASKETBALE A MALÝCH ČERNOŠKOCH	238
DOBITIE NESKROTNEJ HORY	240
LOPTA Z LESA	242
JELENÍ CINTORÍN	245
ZÁZVOR NA DUŠU	248
BIBIMBUBU	250
KLAUDIA A BECI	252
DIVÉ KVETY	254
JA A KLAUDIA, SAMI NA OSTROVE	256

KANADSKÉ SAFARI	258
POSLEDNÁ KVAPKA	260
STEVEHO TAJNÝ SEN	262
PÁN VETRA A HODINKY ZA TRI DOLÁRE	264
ROPNÉ VRTY A DERA VÁ KOŠELA	265
CANADA DAY	267
POTEMKINOVA DEDINA	268
ZA VŠETKY PRACHY LAS VEGAS	270
SHON A NEREZOVÝ HRNIEC	272
PIKNIK V PARKU	274
TRI KRČAHY PIVA	275
PRÍZRAK NAD WEST ENDOM	278
SMAJLÍK V TRÁVE	279
ČAKANIE NA SIGNÁL, DRUHÉ KOLO	282
KOSTNATÝCH SLOVÁKOV VLCI NEŽERÚ	284
NINJA S KOSAČKOU	285
VANCOUVERSKÉ PITIE PIVA	287
NA POTULKÁCH	289
ČIERNY DEŇ	290
PRE JEBAČKU STRATIL HLAVU	291
SEMIENKO POCHYBNOSTÍ	293
NEVYSLOVENÉ ŽELANIE	294
BULHAROVA SPOVEĎ A MAFIN Z HASTINGS STREET	296
BIELY FELAS SA NEMÁ ČO VLÁČIŤ S ČERNOŠKAMI	297
NA PIVE V LESE	300
VRAH ŽIAB	302
ŽÚRKA STOROČIA	304
STRATENÁ ZÁHRADA	305
JA VERZUS MORIS	307
NEVDARENÁ DERNIÉRA	308
NA SLOBODE	309
PLAYBOY Z YALETOWNU	311
DÚHOVÁ RYBKA	312
OSTROV JABLÍK A UMELCOV	314
ADEUS MARCIO!	316
TRAJA KRÁLI	317
DIEVČA Z KAVIARNE	319
POMATENÝ BEDUÍN	320
MANDARINKA PRE ANGELU	321
RÁMEN PLNÝ SPOMIENOK	323
S LAZARETOM NA RAŇAJKÁCH	324
ZBOHOM VANCOUVER	326
SRDCOVÁ OSMIČKA	327

SIMULÁTOR A VENUŠA V OKNE

Bol práve pondelok ráno a ja som prišiel do práce značne rozladený. Zapol som počítač, no namiesto toho, aby som si otvoril mail a pustil sa do práce, flákal som sa len tak po internete. Môj život zastal v mŕtvom bode, rozhostilo sa okolo mňa absolútne bezvetrie. Vedel som, že netreba hneď panikáriť, nie každý deň fúka priaznivý vietor, ktorý vás zavedie tam, kam máte práve namierené. Občas je more pokojné a jeho hladina rovná ako zrkadlo a vám neostáva nič iné ako len dúfať, že to nepotrvá dlho. Rok 2015 som si zvolil za normalizačný, naordinoval som si v ňom jasné pravidlá a ciele ktorým som podriadil úplne všetko, cieľ bol jasný: našetriť dostatok prostriedkov na to, aby som konečne mohol vypadnúť z tejto banánovej republiky. Prvý mesiac - dva išlo všetko podľa plánu, peniaze sa pomaličky rinuli v skromných čiastkach na účet v banke a ja som medzitým pátral po možnostiach, ako a kam vycestovať. Zo začiatku som sa ničomu nebránil, či už sa jednalo o dobrovoľnícku prácu v Afrike, cez pracovnú stáž v Amerike, až po študijné pobyty v Číne. No po dlhom zväžení všetkých pre a proti sa do užšej selekcie nakoniec dostali dve - tri destinácie. Prvá z nich bola stáž v snežnej Kalifornii, na ktorú som pred dvoma týždňami absolvoval pohovor cez skype, vôbec môj prvý pohovor v angličtine. Celé dni pred pohovorom som poctivo precvičoval odpovede na možné otázky, ktoré sa dali predvídať, skončilo to tak, že už som si mrmlal „i would like“ aj zo sna. V deň D som sa vypýtal z roboty o hodinu skôr, povinne som si udrel jedno pivo, nech sa mi rozviaže jazyk a sadol si do horúceho kresla pred obrazovkou počítača a nervózne čakal na spojenie zpoza veľkej mláky. Zvažoval som, či si neotvorím ešte jedno, reku možno budem ešte o čosi zhovorčivejší, však chľast zo mňa aj tak neucítia, no radšej som sa rozhodol neriskovať. Bol som nervózny ako pes, už mi bolo aj celkom jedno, či to posraté miesto dostanem, hlavne nech už je ten pohovor za mnou. Nakoniec to celé trvalo dlhých, prebolestných osemnásť minút, no mne to prišlo ako celé popoludnie. Dievča s piercingom v nose mi dávalo otázky, ktoré som presne čakal, no sem tam som sa aj tak zakoktal alebo stratil niť, no ona len pritakávala, akoby to ani nebolo pracovné interview, ale linka pre ľudí v núdzi a ja som za každou druhou vetou čoraz smelšie opakoval „it is big challenge...“ až mi prišlo vcelku dosť smiešne, prečo sa vlastne sám vystavujem takému poníženiu len kvôli nejakej neplatenej stáži. Na záver mi položila (celkom nečakanú) otázku prečo som sa rozhodol práve pre nich a jemne ma podpichla: „ja viem, stráviť leto v Kalifornii, kto by nechcel!“ Mal som sto chutí tej krave rovno povedať, že na rozdiel od nej mám na krku hypotéku a kebyže stojím len o dovolenku pri mori, určite by som sa neterígal do nejakej posratej Kalifornie, aby som tam minul všetky svoje úspory. A čo ma len stáli odriekania, keby len vedela, že som prežil

celý rok bez toho, aby som si kúpil čo i len jediný kus nového oblečenia a tak som musel chodiť do práce vo svetoch, čo mali lakte už celkom vyšúchané z toľkého trenia o nespočet kancelárskych stolov, čo som za posledné roky mojej „plodnej kariéry“ vystriedal. Zablúdil som sa na jej piercing v nose, nadýchol sa a zopakoval najmenej po stýkrát „it is big challenge...“. Samozrejme že sa mi už neozvali. No nebol som sklamaný, bral som to ako osud, chlácholil som sa, že aj tá najhoršia skúsenosť je vždy skúsenosť a na tom som sa rozhodol stavať. Veď jednako by bolo naivné si myslieť, že hneď prvý pohovor pretavím do úspechu. Prešlo pár dní a ja som na Kaliforniu celkom zabudol, bolo na čase si zase vyhrnúť rukávy a vyskúšať niečo iné. Všetku svoju pozornosť som teraz upriamil na Kanadu. Nie žeby som nejak extra o nej sníval, bral som to skôr prakticky, naučím sa tam poriadne angličtinu, získam sebavedomie a potom sa už plne vrhnem na krajinu mojich snov, Japonsko. Kanada mala byť len akýsi medzistupeň, či povinná zastávka na ceste za vyššími cieľmi. Každý rok boli pre 315 najrýchlejších uchádzačov pripravené špeciálne ročné pracovné víza a ja som dúfal, že budem jedným z nich. No samozrejme ako vo všetkom, aj tu musel byť nejaký „malý“ háčik. Ten spočíval v tom, že na víza do Kanady si brúsilo zuby poriadne veľa ľudí, záujem niekoľkonásobne prevyšoval skromný počet miest. Na internete ste mohli poľahky nájsť rôzne uzatvorené skupiny, kde sa len denno - denne prepieralo, čo je nové na stránke kanadskej ambasády a ako správne a čo najrýchlejšie vyplniť registráciu, keď sa konečne kvóta pre ďalší rok otvorí. Pripadal som si ako nejaký utečenec z Afriky, čakajúci spolu s mnohými ďalšími rovesníkmi s podobným trpkým osudom, na životnú šancu. Stačilo, aby som na okamih zavrel oči a už sa predou mnou mihotali svetlá večerného Toronta, majestátny vrcholky hôr Rocky Mountain, či zelené lúky, na ktorých sa pasú soby a jagajúce sa rieky plné pstruhov. No každý emigrant na tomto svete si na ceste za svojim snom musí prejsť uličkou poníženia a často býva až nečakane dlhá a trnistá. Tu ste nemuseli čeliť nebezpečným prevádzčom, či mínovému poľu, ani preliezať ostnaté ploty, či hľbiť tunely. Ak ste chceli do Kanady, museli ste prejsť „len“ cez jednoduchý dotazník. Áno, znie to nevinne, veď čo by malo byť predsa tak strašidelné na pár stranovej registrácii, kde musíte vyplniť do krátkych koloniiek len bežné osobné údaje. Tiež som si to najprv myslel, no netreba zabúdať na to, že ak ste chceli uspieť, váš čas musel byť najhoršie tristošesťdesiaty v poradí a to podľa všemožných odhadov znamenalo dostať sa niekde pod dve minúty. Ach, kiež by som mohol radšej kopať podzemné tunely! No človek, keď ma sen, akosi ľahšie sa vie zaprieť v tom bahnisku, ktorým sa brodí životom a tak som začal pociťovo trénovať na „simulátore“. Áno, počujete dobre, na simulátore registrácie! Vyzeralo to presne ako skutočný dotazník podľa predlohy z minulého roku a dokonca vám to zmeria čas, účel svätí prostriedky, dámy a páni. Pre mňa uličku poníženia predstavoval práve tento smradlavý simulátor ktorého vyplňaním som sa ponížoval každý boží deň, znova a znova bojujúc o najlepší čas ako v nejakej šialenej videohre. Dnešok nebol výnimkou z toho, aby som nevyšiel z cviku, každé ráno som si ho dva-trikrát vyplnil, dúfajúc, že sa tak čoskoro dostanem pod dve minúty. No ako naschvál, dnes mi to vôbec nešlo, v kolónke „platnosť pasu“ som zle vyplnil políčka a tak som stratil drahocenné sekundy, zakľal som a tresol s myšou o stôl. Znechutene som sa postavil od počítača a podišiel k oknu a vtom som

zmeravel. Žena v oranžových nohavičkách odostierala závesy na balkóne v budove naproti. Nebola to žiadna stará ľudra, práve naopak, slečna mala skutočne dokonalú postavičku a ako nemotorne bojovala so závesom, veľké pevné prsia sa jej hompálali sem a tam. Celé to trvalo možno nanajvýš päť sekúnd, no bola to vskutku jedinečná chvíľa, veď aká je už len šanca, že počas tak krátkej chvíle budete pozerat' práve tým správnym smerom. Ešte dobrú minútu po tom, ako sa vytratila z balkóna, som stál pri okne so zatajeným dychom, ani sa nehnúc, len aby som ju neodplašil, keby sa náhodou vrátila. Takéto veci sa možno stávajú bežne vo filmoch či romantických knihách, no mne sa to prihodilo vôbec po prvý raz v živote. Pripadal som si, akoby som uzrel vzácneho vtáčika, či padajúcu hviezdu. Pre moju dušu, strápenú večným vyplňaným nekonečného dotazníka, to bolo príjemné osvieženie. Zamračenú grimasu na mojej tvári vystriedal blažený úsmev, otvoril som okno, párkrát sa zhlboka nadýchol, poslednýkrát zažmurkal na balkón neznámej venuše a sadol si nazad k simulátoru. Pár pokusov nato sa mi podarilo výrazne sa priblížiť k vytúženému času pod dve minúty, ktorý mi dával veľmi sľubné vyhlíadky na úspech, ak pôjde do tuhého. Spokojne som zatvoril simulátor, zašepkal „Kanada, už letím!“ a pustil sa do výroby parkovacej tabule pre obchodný dom.

Dievča z drogérie

Dievčatá a sex už nevyhľadávam, teda nie žeby som o oboje nestál, to určite áno, no rozhodol som sa, že bude lepšie, ak si zvyknem na život bez nich. Zo začiatku to bolo ťažké, hlavne úplne sa dištancovať od sexu, no čuduj sa svete, s troškou cviku a disciplíny som to za pár mesiacov dokázal. Mylne som sa domnieval, že ak budem žiť bez telesnej žiadostivosti, zbavím sa akejsi vrodenej slabosti, ktorá má vždy dostala do maléru. Koľko peňazí takto ušetrim o tom už ani radšej nebudem hovoriť. Kamoš, ktorý sa práve rozišiel s dievčaťom, prišiel nato, že keď spočíta všetko, čo do svojej frajerky investoval (darčeky, pozornosti, romantické večere), vyšla ho jedna súlož minimálne na sto eur. Zachechtal sa, že nabudúce, keď dostane zase raz chuť na ženu, radšej si zaplatí luxusnú prostitútku, bude ho to stáť menej a aj sex bude určite lepší. Je to možno úsmevné, ale žiaľ, aj tak trochu pravdivé. Muž a žena sa sexuálne priťahujú, to je to, čo nás núti zodvihnúť zadok z teplej barovej stoličky, len aby sme zo seba vzápätí spravili úplných hlupákov. Čisto pudová záležitosť domnieval som sa, teda aspoň donedávna som bol o tom hlboko presvedčený a možno by to tak zostalo i dodnes, keby som si minulú nedeľu na parkovisku pred supermarketom náhodou nespomenul, že musím ešte skočiť kúpiť mydlo, teda ak som si nechcel umývať ruky sprchovým gélom ešte ďalší týždeň. Vbehol som do najbližšej drogérie, schmatol prvé tekuté

mydlo, čo mi prišlo pod ruky a zaradil sa do radu k pokladni. Bez záujmu som sledoval, ako predavačka blokuje obsah košíka tlstej pani predou mnou a možno by som si aj schuti zívola, keď v tom mi zrak skĺzol na drobné uško pokladničky. Vykúkalo spod dlhých blond vlasov a ja som naň zažmurkal, akoby sa mi snažilo čosi povedať, ba čo povedať, je to predsa ucho, tak najskôr by sa patrilo niečo doňho zašepkať. Ale čo? „Prosím vás, kde máte zubné kefky“ alebo „koľko stojí tamten šampón?“ Premeral som si to dievča ešte raz a to poriadne, veď predsa ako som ju mohol predtým tak trestuhodne prehliadnuť! Áno, na prvý pohľad nič, čo by stálo extra za reč, tvár síce nebola škaredá, ale rovnako ani ničím zaujímavá, postavička chudučká, ale na môj vkus až veľmi a prsia taktiež žiadna veľká sláva. No, keby že sa ma spýtate či by som ju chcel tu a teraz, teda samozrejme že by to išlo, jedným šmahom ruky by som zmietol na zem celý nákup tlstej panej predou mnou a vyprášil ju na pulte pokojne pred očami celej drogérie. Ale to je zle postavená otázka, som predsa chlap, rovnako by som mohol vyprášiť aj tu tlstú pani, pokým by jej ona blokovala nákup, prečo ma to až tak ťahá k tomu dievčaťu, ktoré sa mi vlastne ani nepáči. Znervóznel som a tak som radšej schmatol reklamný časopis zo stojanu a tváril som sa, že v ňom listujem. Keď som prišiel na rad, vysypal som mince na pult, strčil mydlo aj s časopisom do igelitky a radšej rýchlo vypadol. Celú cestu domov som pred sebou videl chudučku predavačku, ako deň čo deň bez slova blokuje vložky, plienky, či krémy a jej chutné uško, trčiace spod svetlých vlasov. Keď som vložil nákup, otvoril som si pivo a zvalil sa na gauč zaprataný špinavou bielizňou. „Kedy tu s tým končíš, počkám ťa vonku?“ zašepkal som. Áno, to je presne to, čo som mal zašepkať do toho uška, magickú formulku, ktorá z tichej múmie vykúzlila usmievavé dievča. Glgol som si z piva a načiahol sa k taške, zostalo v nej už len mydlo a reklamný časopis z drogérie. S nezaujmom som v ňom začal listovať, až som náhle zastavil na strane s reklamou na zubnú pastu, z ktorej sa na mňa usmievalo pekné dievča s dokonalým chrupom. Odpil som si z piva, postavil sa aj s časopisom a nespúšťajúc oči z usmievajúcej sa slečny som poďišiel k oknu. Aj keď sa to zdalo byť už nemožné, v slnečnom svetle sa zdali jej zuby ešte o čosi viac belostnejšie. Položil som pootvorený časopis na okenný parapet, spravil dva kroky vzad a usmial sa na dievča „ak ti to nevadí, tak si ťa tu nechám“ odkašlal som si a dodal „aspoň takto budem mať doma zastúpenú ženskú krásu.“ Vtedy som pochopil, že som sa poriadne prepočítal, nemôžete zo svojho života len tak vyňať ženy a myslieť si, ako ste prechytračili prírodu. Figu borovú, muž potrebuje ženu k životu, tak ako potrebuje dýchať vzduch, zoberte od muža ženy v akejkolvek podobe a forme a on zdegeneruje v také čosi, čo sa postupne stalo i zo mňa. Začal som chápať moje čudesné správanie za posledných pár dní. Tak napríklad, minulý týždeň ma prepadlo v práci náhle nutkanie zadať do googlu výraz „žena“ a potom som si len tak celú hodinu pozeral obrázky žien. Na tom by samozrejme nebolo nič zvláštne, chlap si predsa furt pozerá na internete ženy, no s tým rozdielom, že mne stačili aj oblečené! Chápete? Ako taký uchylák som si celý večer prezeral fotky všakových neznámych žien na stránkach s dámskou konfekciou, namiesto toho, aby som si pustil nejaké poriadne porno. Chvíľu som zapochyboval, či som v poriadku a nemal by som radšej navštíviť psychiatra a aha ho, to som mal ja hlupák len zúfalý absták po troške ženskej krásy. Od toho nedeľného popoludnia časopis z drogérie zostal na oken-

nom parapete už nastálo. Keď sa mi opozerá slečna s dokonalým úsmevom, nalistujem si pre zmenu nejakú inú dámu a je mi celkom jedno, či to bude reklama na šampón, či na farbu na vlasy.

HIGHLANDER

Kiež by sa dalo boľavé srdce vybrať ako appendix, určite by som sa na taký zákrok podujal. Predstavujem si, že srdce, ktoré je plné lásky k človeku, ktorý o to nestojí, časom postupne splesnivie, až úplne sčerná. Chirurg vám ho vytiahne z tela a odvráti tvár, až taký strašný puch sa vám vyvalí z hrudníka. A čo s ním potom? Poslať ho do spalovne, či rovno šmariť do koša? Hmm, ja by som si ho nechal naložiť do formaldehydu a zobral domov, položil by som si ho na nočný stolík k posteli a na fľašku nalepil visačku s menom ženy, ktorá za to všetko môže. A či by som sa necítil prázdny bez srdca? Určite nie viac ako s tým starým, samovoľne mokvajúcim už celé roky. Ktovie, možno by mi časom vykvitlo v hrudi ako malý púčik srdce nové, zdravé a ja by som už nikdy nedovolil, aby dopadlo ako to plávajúce vo formaldehyde. Raz večer, keď som nastúpil do električky, všimol som si, že niekto na mňa spredu vozňa máva. Sprvu som si myslel, že pozdrav asi nie je určený mne, keďže chlapova tvár sa mi nezdala povedomá, no keď videl, že nereagujem, zakričal moje meno a tak som voľky nevoľky podišiel k nemu a skúmavo sa zahľadel do jeho tváre. „Mišo?“ váhavo som ho oslovil, chlap vykúzlil veľký úsmev na znak, že mi to konečne došlo a naznačil, nech si k nemu prisadnem. Mišo bol môj spolužiak zo základnej školy, no neboli sme si nejako extra blízki a po skončení základky sme jeden o druhom nevedeli zhola nič. Očividne mal dobrú náladu, že si môže skrátiť dlhú cestu do mesta klebetením s niekým, páľil na mňa jednu osobnejšiu otázku za druhou „si ženatý?“ Pokrútil som hlavou. „Máš deti?“ Pokrútil som hlavou druhýkrát a nepohodlne sa zahniezdil na stoličke, lutujúc, že som nenastúpil radšej do druhého vozňa a tak sa vyhol tomuto „kamarátskemu“ výsluchu. Mišovi sa na ksichte rozhostil pripečený úsmev, zdalo sa, že je veľmi spokojný s mojimi odpoveďami. Plesol ma po pleci a uškrnul sa „há, tak to sme zostali už len traja!“ Nechápa-vo som naňho pozrel „ako to myslíš, traja, aký traja?“ Rozrehtal sa ako keby si náramné užíval moje rozpaky a nespúšťajúc oči z dievčata v krátkej minisukni, ktoré práve nastupovalo do vozňa, dodal „mám to všetko zmapované kámo, vravím ti, z celej našej triedy sme zostali už len my traja, ja, ty a Adam.“ „Myslíš Adama čo teraz robí vyhadzovača na tej diskotéke?“ nechápavo som sa pýtal ako sprosté decko otca po odpovediach, ktoré aj tak nepochopí. Keď sa Mišo konečne nabažil pohľadu na obtiahnutý zadok v minisukni, natočil sa smerom ku mne na znak, že už je zasa plne koncentrovaný len na náš rozhovor.

„Áno presne ten, minule som ho stretol, takže som dobre informovaný. Ja, ty a on sme z celej našej triedy poslední, čo ešte nemajú deti! No veril by si tomu človeče?“ Našťastie, na ďalšej zastávke som musel vystúpiť a tak sme si slúbili, že určite skočíme na pivo, zamávali si a konečne som bol voľný. Ako som tak stúpал do kopca, snažil som sa to všetko postupne vstrebať. Niežeby mi nejako vadilo, že všetci moji rovesníci už vrhli mladé (teda až na nás trochu), považoval som to za úplne normálne, veď máme už po tridsiatke a tak by sa už aj patrilo. No čo mi robilo vrásky na čele bola „exkluzívna“ spoločnosť, v ktorej som sa práve ako nerodič ocitol. „Ja, Mišo a Adam“ zamrmal som si popod nos a pridol do kroku. Stavím sa, ba viem to celkom presne, že nakoniec budem ten úplne posledný práve ja! Prisámvačku, kebyže môžem, vsadím na to milión, teda ak by som nejaký samozrejme mal. Cítil som sa ako Connor MacLeod vo filme Highlander. On tiež nemal potomka a ako putoval naprieč večnosťou, prichádzal postupne o všetkých, ktorých miloval, až nakoniec zostal celkom sám. Taká je cesta každého Highlandera a ten, kto vydrží až do konca, za odmenu uzrie všetku múdrosť sveta a stane sa všemocným. Ktovie, možno raz, keď sa Mišo s Adam stanú otcami, budem ten posledný práve ja a tak to aj má byť. Svoj osud si nevyberieme, nestojíme oň a aj keď akokoľvek silno kopkáme okolo seba nôžkami, aby sme sa pred ním ubránili, je to márnny boj. A či to pre mňa nie je česť? Rodiť deti, to vie predsa každý, no nevyklíčiť ani z miliardy púčikov v tej najúrodnejšej pôde, to chce viac než dobrý kumšt. Nieкто alebo niečo musí nad vami neustále držať ochrannú ruku, dohliadať, aby ste rástli nie tak ako fúka vietor, či ako sa to hodí prírode, ale ako bonsaj, tak ako určí „vyššia moc.“ Či sa bábätkám nezáväzujú nôžky proti ich vôli aby im rástli zdravo aj keď to prináša toľko bolesti? Môže hlúpe dieťa azda pochopiť, že to, čo sa na prvý pohľad zdá ako otcovský trest, je len pre jeho dobro. Vieť plodný život nemusí nevyhnutne znamenať plodiť deti, veď ako môžeme rodiť, či nebudaj si vychutnávať plody nášho života, keď sme ešte ani sami nestihli dozrieť. Presne tak, Mišo a Adam, prajem vám dobré ženy a veľa, veľa potomstva... čierny Peter patrí mne.

ORLY, ROPUCHY A PRÁZDNA ŠKATUĽKA

Celý deň ma bolela hlava a tak keď som sa konečne dotackal domov, dal som si rýchlu večeru ako zvyčajne a namieril si to rovno do postele. Nebolo ešte ani päť hodín, no vonku sa už úplne zotmelo a tak som vyhrnul roletu a ľahol si tak, aby som mohol pozorovať nočnú oblohu rovno z postele. Výhľad to teda nebol bohvieaký, deväťdesiat percent plochy okna zaberalo čierne nebo a tých pár striech budov, ktoré sa ešte tiesnilo na samom spodku, mohlo byť vôbec rado, že sa vošlo do záberu. Nechcelo sa mi veriť, že dnešný večer vyjde skoro celý navnivoč, veď som mal ešte len pred pár hodinami toľko plánov. Chcel som sa

pustiť do novej knihy a neskôr skočiť s kamarátom do mesta na pivo, no tupá bolesť hlavy neustupovala, práve naopak. Pozrel som na hodiny, do stretnutia ostávalo ešte niečo vyše troch hodín a tak ma napadlo, že keď si možno troška pospím, bolesť vyprchá. Zavrel som teda oči a snažil sa čo najskôr zaspáť, no hlavou mi poletovalo až príliš veľa myšlienok, rozutekaných po ďalšom otrockom dni, strávenom za počítačom. Asi po pol hodine som to vzdal, otočil sa na chrbát a zahľadel sa do okna. Na celom nebi žiarila len jedna hviezda, ostatné pohltil svetelný smog mesta. Len som tak nehybne ležal ako prevrátená korytnačka a civel na tú jagavú bodku, až som si všimol, ako pomaličky pláva po oblohe. Napadlo ma, že to možno nakoniec ani nie je hviezda, ale skôr nejaká umelá družica, či vesmírna stanica s ruskou posádkou na palube. V dnešnom svete si už nemôžete byť istý ani posratou hviezdou. Bolesť dosiahla najvyššiu intenzitu a tak som si prehodil cez hlavu perinu a schúlil sa do kľbka. Tma ako v hrobe, len tlkot môjho srdca a plávajúce svetielko v čierňave vysoko na orbite. Kráčam za tým svetlom temným lesom, mesiac osvetľuje úzky vyšliapaný chodníček a biele kamene, rozsypané všade navôkol. Naraz sa jeden z nich pohne a potom i druhý a tretí. Zmeraviem od hrôzy, sú to vtáky, orly biele ako sneh, sú ich stovky, možno tisíce, prebúdajúc sa, trepecú nemotorne krídlami a pozorujú ma mŕtvymi očami. Rozmýšľam, čo za prírodná katastrofa sa tu musela odohrať, počul som historky, ako občas na pobrežie vyplávajú desiatky popletených veľrýb, no o operených dravcoch som jakživ nepočul. Možno nejaká otrava či strašný vírus, alebo niečo oveľa horšie, na čo radšej ani nechcem pomyslieť. Trepot krídiel silnie, niektoré vtáky sa už snažia nemotorne postaviť na nohy, ozve sa aj prvý škrekot, pri ktorom mi naskočí husia koža. Neviem, kde to som a už vôbec nie, prečo som tu, no inštinkt mi velí „si v nebezpečenstve, uteč!“ Rútim sa dolu údolím až mi idú pľúca vyskočiť z hrude, biele fliačky okolo cesty sa postupne vytratia a tak na chvíľu zastavím, aby som znova chytil dych. Chvíľu len tak stojím, kým sa troška upokojím a zorientujem, no je príliš veľká tma nato, aby som dovidel ďalej ako len na pár krokov. Naraz v krikoch za mnou čosi zašuchorí, v mesačnom svite sa zaleskne jeden pár očí, potom ďalší a ďalší, sú všade. „Křkk, křkk!“ zakrká jedna, potom druhá, až sa spustí celý lesný orchester. Sú to ropuchy, veľké bradavičnaté ropuchy všade, kam len oko dovidí. Jedna z nich priskočí do stredu chodníčka, je poriadne veľká, šedozelená, koža sa jej leskne v mesačnom svite, civí na mňa veľkými, čiernymi očami. Napadne ma, či to nebudaj nie je matka všetkých tých malých žubrienok, čo som ako dieťa pochytil a pitval za našim domom na opustenom stavenisku. Niektorým už dokonca rástli z tela malé nôžky a teraz ma za to stihne odplata. Moje potomstvo za tvoje, taká je karma, bratku! Ropuche nafúkne křčok do veľkej bubliny a párkrát s ním mocne zavibruje „cřn-cřn!“ Rozlepím oči a zaostrím do tmy, zaspal som. Dvakrát máchnem rukou naprázdno, kým sa mi konečne podarí podľa vyzváňania uhádnuť polohu telefónu na nočnom stolíku. „Áno, prosím...áno, prepáč, zaspal som trochu, stretnutie platí, len budem chvíľu meškať“ rozospalo zašušlem do telefónu a šmarím ho na kraj posteľe. Nazriem do okna, no po hviezde ani stopy, medzitým, ako som spal, zmenila svoju dráhu na oblohe. Neochotne sa skúsím nadvihnúť na lakti, až teraz si uvedomím, že bolesť je preč, zostalo po nej len trocha malátnosti, ako to už po poobedných siestach býva. Podarilo sa! Človek keď si takto po práci schrupne, stačí

možno hodinka či dve a je to ako keby ste sa prebudili znova plný síl do jedného malého extra dňa navyše. Cítim sa ako vymenený, dnešný jalový deň v práci akoby bol už včerajší, ba už ani to nie. Vstanem, zazívam, podídem k oknu a chvíľu len tak civím do tmy. Na okennom parapete stojí už pekných pár mesiacov prázdna škatuľka z priesvitného plastu, zodvihnem ju a opatrne otáčam v mesačnom svite. Pôvodne patrila plyšovému medvedíkovi, ktorého som si kúpil v Hongkongu v obchode so suvenírmi. V ten deň, ako som sa vrátil domov, vyložil som ho z batohu a vystavil na okennom parapete, tak, aby som naňho pekne dovidel vždy, keď budem zaspávať a aby bol takisto prvým, čo uvidím, keď sa ráno budem prebúdzat'. Chýbala mi Ázia a tento macko mi mal aspoň trocha uľahčiť návrat do pracovného stereotypu ako spomienka na pekné chvíle strávené v „hlavnom meste Ázie.“ No nevedel som sa rozhodnúť, či ho mám vybalíť z ochranej škatuľky, alebo radšej nechať tak. Napokon som sa rozhodol, že bude azda lepšie, keď ho tam na nejaký čas nechám, teda aspoň kým sa trocha neaklimatizuje, aby neutrpel príliš veľký šok. Presne tak to robí aj môj otec, keď donesie domov novú ryбку z Chovproduktu. Najprv ju ponorí do akvária ešte aj s plastovým vrecúškom, nech si pomaly zvykne na teplotu a prostredie a až potom ju vypustí medzi ostatné ryby. Držiac sa rovnakého princípu, plyšového macka som vybral zo škatuľky asi až po dvoch mesiacoch, no hneď, ako som vyriešil jeden problém, objavil sa ďalší. Za nič na svete som sa nevedel rozhodnúť, ako teraz naložiť s prázdnu škatuľkou. Nebola to žiadna výstavná škatuľka, no jednako som nemal to srdce ju len tak vyhodíť. Báľ som sa, že by sa za to medvedík na mňa napajedel, bola to predsa jeho skrýša pred okolitým svetom, či akési materinské lono, ktoré ho chránilo pred vplyvom okolitého sveta, ktorému nerozumel, tisíce kilometrov ďaleko od jeho domova v tejto čudnej zemi bez podzemných vlakov, mrakodrapov, plnej akýchsi mrzutých ľudí s guľatými očami a bielou pokožkou. A tak som sa rozhodol, že najlepšie ju bude zatiaľ ponechať na okennom parapete, aspoň dovtedy kým si to poriadne nerozmyslím, no mesiace plynuli a ja som si na jej prítomnosť postupne zvykol. Stala sa pre mňa akousi pripomienkou, že aj ja by som už konečne mal vyliezť zo svojej ulity bezpečia a istôt a začať žiť. Svet tam za oknom mi ponúkal toľko možností a ja som si z neho bral tak žalostne málo. Človek musí mať neustále sny, to je to, čo z neho robí niečo viac než len úbohého živočícha čo len celé dni spása trávu vókol seba, aby tak predlžoval svoju holú existenciu. Položil som škatuľku na pôvodné miesto a utrel z nej prach, ktovie, možno je to hviezdny prach, keď stojí tak blízko pri nočnej oblohe. Zažal som, chvíľu počkal, kým si oči privyknu na svetlo a začal sa prezliekať, v tom som si náhle spomenul na orly a žaby z nedávneho sna. Ako som tak nad tým všetkým premýšľal, sklízol mi zrak na prázdnu škatuľku a ja som sa musel pousmiať. Život má vždy pred nami náskok a občas nás učí ako malé deti. Ako by inak mohol mať prázdny obal väčší význam než lákavá návada v ňom? Či nie je Kanada len lacná okrasa v podobnom nevábnom obale ako je práve tento? A ak áno, čo je vlastne potom obal?

TRI GRÁCIE

Keď som dorazil do podniku, kamoš už na mňa čakal za stolom. Objednal som si pivo u obéznej barmanky, navlečenej do blúzky minimálne o dve čísla menšej ako jej konfekčná veľkosť a obzrel sa po okolitých stoloch, ako sme dnes na tom so ženským osadenstvom. Na centrum mesta tu mali naozaj lacné pivo, čo spôsobilo že podnik navštevovali najmä študenti. Navyše, každý deň tu hrala nejaká kapela, no obyčajne hrali tak nemožne, že sme žartovali, že sa poskladáme na nejaký úplatok, aby boli radšej ticho. Drgol som kamoša a mykol hlavou smerom k tlstej barmanke, ktorá práve bojovala so špinavými taniernami na tácni „najkrajšie barmanky v meste, super kapela, jednoducho bomba večer!“ Kamoš sa zachechtal, fľochol okom po dievčenskom triu sediacom pri vedľajšom stole a potiahol si z cigarety „no len užívaj, kamarát, dokiaľ môžeš, v Kanade nič také nebude.“ Uškrnul som sa a pokyvkal hlavou „bodaj by si mal pravdu, človeče a čo máš inak nové? Ako to ide s tou východniarkou z internetu?“ Mávol rukou „ále to už je dávno pase, tento víkend idem za jednou do Michaloviec, tak uvidíme, čo z toho bude.“ „Človeče ja už úplne strácam prehľad v tom tvojom háreme, to si kedy stihol splášiť?“ Kamarát sa asi pred dvoma mesiacmi rozviedol a očividne mu sloboda zachutila, zdalo sa, akoby celé tie roky bez flirtovania chcel dohnať za jeden týždeň. Nevieť čo sa stalo, ale ešte prednedávnom som bol v partii jediný bez ženskej a naraz som bol obklopený len samými singláčmi, či bývalými ženáčmi. Sprvu ma aspoň tešilo, že budeme môcť spolu baliť baby, no nič také sa nakoniec nekonalo. Hoci sme to párkrát skúsili, bola to hotová katastrofa, nielen že som vôbec nespoupracoval, ale ešte aj odstrašil tých pár žien, čo sa mihli v našej blízkosti. To sa vie, že aj ja by som rád zaboril hlavu pomedzi pár mäkkých prs, no pre takého „Highlandera“ ako som bol ja, je asi ľahšia úloha našetriť milión dolárov a tak som to nakoniec vzdal. Odpil som si z piva a pozrel na tri baby pri vedľajšom stole, s ktorými si už dobrú chvíľu vymieňal pohľady môj prisediaci. Aj keď som ich tu videl prvýkrát, bolo mi hneď jasné, že sú to študentky. Časom si vycibríte oko a v týchto troch sa dalo čítať ako v otvorenej knihe. Sedeli pri svojich zvetraných pivách a len sem tam si z nich uchlipli, ako keby to nebola žbrnda za euro dvadsať, ale rovno miešaný drink v luxusnom podniku. Čo sa týka vizáže, nebola to žiadna módna katastrofa, no predsa len bolo vidieť, že svoj štýl si ešte len hľadajú. No to som si ich už pomocou špeciálneho „softvéru“ zabudovaného v mojej hlave vyzliekol, rozpustil im vlasy a odmachlil ich tváre od make upu. Celý tento proces som mal už tak dobre zmáknutý, že podľa ich zovňajšku a iných indícií som bol schopný vytvoriť si podrobnú vizualizáciu ich nahých tiel, ktorá zahrňovala aj tvar ich ochlpenia na genitáliách a iné pikantné detaily. Za pár sekúnd som už mal všetky tri pred očami ako ich Boh stvoril, krúžiac okolo svojej osi ako bábiky vo výklade. „Hmm, dve by som bral do postele okamžite, tá tretia s neoholeným ohanbím by sa dala tiež, no chcelo by to na povzbudenie aspoň

tak tri pivá. No jednoznačná víťazka bola blondínka v nemožnej čiernej blúze s veľkými mliečnymi vakmi. Stavil by som sa o všetko, že o také dva tri roky, keď sa naučí nosiť tie správne handry a používať rúž, bude z nej hotová hviezda. Prerušil som kamoša v strede reči a zašuškal „čo hovoríš na hentie tri grácie na tvojich piatich hodinách, len sa netvár, že si si ich ešte nevšimol. Nezdá sa aj tebe, že majú na čele priam napísane kup mi drink a za odmenu si ma môžeš zobrať domov?“ „Hej, tiež mám ten pocit, stále po nás pozerajú... no človeče ja ti neviem, nejako sa mi do toho nechce“ zacedil cez zuby a potiahol si z cigarety. Nemohol som tomu uveriť, núka sa mi tu šanca ako na striebornom podnose si konečne po sto rokoch zasúložiť a ja to takto odignorujem? Čo by som zato dal ešte pred par rokmi, takto si tu sedieť s plným vreckom peňazí, chlípať pivo celú noc a odnieť si domov tamtú študentku s teplým lonom. Tak prečo kurva nie a nie zdvihnúť zadok zo stoličky a namiesto toho tu len tak sedím ako pripečený. Pozrel som na dievčinine zvetrané pivo, mala v ňom ešte asi tak štvrtinu, ak som sa chcel ešte podujať na nejaký výpad, odhadoval som, že mi zostáva niečo menej ako dvadsať minút. Zaklopkal som nechtami nervózne po stole a objednal u tučka ďalšie pivo. Medzi tým si k vedľajšiemu stolu sadol mladý párik. S nezaujmom som si ich oboch premeral pohľadom a samozrejme ženušku hodil do softvéru. Hmm, normálne dievča, presne ten tip, čo nikomu nezavidíte, ale na druhej strane ani sa za ňu nemusíte hanbiť, keď ju zoberiete do spoločnosti. Jednoducho, taká tá sorta dievčat, ktoré musíte najprv dobre spoznať, aby ste pochopili, že sú v skutočnosti stokrát zaujímavejšie ako všetky tie vyfintené modelky s vytúňovanými dekolťmi. Chalan si objednal pivo, pokým ona zase víno a o čomsi sa začali potichu rozprávať. Dobrú chvíľu som ich pozoroval, čosi ma na nich upútalo. Mal som zvláštny pocit, že to, čo tak zúfalo hľadám, mám asi práve pred očami. Chlap rozprával, ona ho zo záujmom počúvala, sem tam len slabučko prikývla, akoby chcela naznačiť, nech len pokojne pokračuje, že ona všetko chápe. Uvedomil som si, že to je presne to, čo mi tak zúfalo chýba: aby ma mal niekto chuť počúvať a ja mu to mal zasa chuť povedať. Keď som sa po chvíli obzrel k stolu s „troma gráciami“ bol opustený, zostali po nich len prázdne poháre s troškou peny na dne.

ZAKLIATA ZIMNÁ RUŽA

Celú sobotu som sa len tak bezcieľne potuloval po byte. Podvečer som zapol telku a znuďene prepínal kanály ani nevediac, čo vlastne hľadám. Nakoniec som narazil na akýsi dokumentárny film z Afriky a tak som šmaril diaľkový ovládač na gauč a vyložil si nohy na konferenčný stolík, posiaty odrobinkami zo včerajšej večere. Kvôli šetreniu peňazí na útek z vlasti som sa musel vzdať môjho obľúbeného cestovania a tak sledovanie prírodopisných seriálov bola jediná možnosť, ako aspoň na chvíľu zmiznúť z môjho domáceho väzenia.